

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — Cascina Tre Pini s.s. przeciwko Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in.

(Sprawa C-301/12)

(2012/C 258/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cascina Tre Pini s.s.

Strona pozwana: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in.

Pytania prejudycjalne

- I. 1) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania art. 9 i 10 dyrektywy 92/43/EWG (¹) stoi krajowy przepis (art. 3 ust. 4a decreto del Presidente della Repubblica nr 357 z 1997 r.), który przewiduje, że regionom i autonomicznym prowincjom przysługuje uprawnienie do proponowania z urzędu przeglądów TZW, lecz nie nakłada na nie obowiązku działania w odpowiedzi na uzasadniony wniosek prywatnych właścicieli obszarów znajdujących się na TZW o wykonanie tego uprawnienia przynajmniej w przypadku gdy osoby prywatne podnoszą, iż doszło do degradacji środowiska naturalnego w obszarze?
  - 2) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania art. 9 i 10 dyrektywy 92/43/EWG stoi krajowy przepis (art. 3 ust. 4a decreto del Presidente della Repubblica nr 357 z 1997 r.), który przewiduje, że regionom i autonomicznym prowincjom przysługuje uprawnienie do proponowania z urzędu przeglądów TZW w następstwie okresowej oceny, lecz nie określa dokładnej częstotliwości dokonywania ocen (na przykład co dwa lub trzy lata) ani nie ustanawia obowiązku powiadamiania o okresowych ocenach wymaganych od regionów i autonomicznych prowincji w drodze powszechnych obwieszczeń w celu umożliwienia zainteresowanym przedstawiania ich uwag i wniosków?
  - 3) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania art. 9 i 10 dyrektywy 92/43/EWG stoi krajowy przepis (art. 3 ust. 4a decreto del Presidente della Repubblica nr 357 z 1997 r.), który stanowi, że inicjatywa w zakresie przeglądów TZW należy do regionów i autonomicznych prowincji, lecz nie przewiduje, prawa inicjatywy również dla państwa przynajmniej w zastępstwie regionów i autonomicznych prowincji w przypadku ich bezczynności?
  - 4) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania art. 9 i 10 dyrektywy 92/43/EWG stoi krajowy przepis (art. 3 ust. 4a decreto del Presidente della Repubblica nr 357 z 1997 r.), który przewiduje, że przysługujące regionom i autonomicznym prowincjom uprawnienie do proponowania z urzędu przeglądów TZW ma charakter całkowicie dyskrecjonalny i nieobowiązkowy nawet w wypadku wystąpienia — i formalnego stwierdzenia — zanieczyszczenia i degradacji środowiska naturalnego?
- II. Czy należy rozumieć, że procedura uregulowana w art. 9 dyrektywy 92/43/EWG unormowana przez ustawodawcę krajowego w art. 3 ust. 4a decreto del Presidente della Repubblica nr 357/97 stanowi procedurę, która musi koniecznie zakończyć się wydaniem aktu administracyjnego lub procedurę, której wynik jest jedynie „nieobowiązkowy”. Czy przez „procedurę, która musi koniecznie zakończyć się wydaniem aktu administracyjnego” należy rozumieć procedurę, która „gdy zachodzą przesłanki, musi polegać na przekazaniu Komisji Europejskiej propozycji regionu za pośrednictwem Ministro dell'Ambiente e della tutela del territorio” bez potrzeby rozważania czy należy rozumieć ją jako procedurę wszczynaną jedynie z urzędu lub również na wniosek strony?
  - III. 1) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które wymaga wszczęcia procedury zmiany klasyfikacji, zamiast przyjęcia dalszych środków monitorowania i ochrony, na podstawie zawiadomienia od osoby prywatnej dotyczącego stanu degradacji terenu?
  - 2) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które wymaga wszczęcia procedury zmiany klasyfikacji terenu objętego siecią Natura 2000 w celu ochrony wyłącznie prywatnych interesów natury gospodarczej?
  - 3) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przewiduje w przypadku uznanych przez Unię Europejską służących ogólnym, społecznym i gospodarczym interesom projektów infrastrukturalnych, które mogą być szkodliwe dla siedlisk przyrodniczych uznanych zgodnie z dyrektywą, wszczęcie procedury zmiany klasyfikacji terenu zamiast zastosowania środków kompensujących w celu zapewnienia ochrony ogólnej spójności sieci Natura 2000?
  - 4) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które w dziedzinie siedlisk przyrodniczych przypisuje znaczenie interesom gospodarczym pojedynczych właścicieli umożliwiając im uzyskanie od sądu krajowego orzeczenia wymagającego ponownego wyznaczenia granic terenu?

- 5) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przewiduje zmianę klasyfikacji terenu w wypadku degradacji wywołanej przez człowieka a nie o charakterze naturalnym?

(¹) Dz.U. L 206 s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 29 czerwca 2012 r. — Metro Cash & Carry Danmark ApS przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-315/12)

(2012/C 258/20)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Metro Cash & Carry Danmark ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet (ministerstwo podatków)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 92/12 (¹) i rozporządzenia nr 3649/92 (²) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca w państwie członkowskim, który w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, sprzedaje towary objęte podatkiem akcyzowym, które zostały dopuszczone do konsumpcji w tym państwie członkowskim i które nabywcy, mającemu miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim, zostają wydane w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez sprzedawcę, przy czym sprzedawca nie zapewnia przewozu ani nie udziela pomocy w jego zorganizowaniu, zobowiązany jest do: 1) przeprowadzenia kontroli w celu ustalenia, czy nabycie towarów objętych podatkiem akcyzowym nastąpiło dla celów ich przywozu do tego drugiego państwa członkowskiego; 2) przeprowadzenia kontroli, w celu ustalenia, czy towary te mają być przedmiotem przywozu dla celów prywatnych czy też handlowych?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przedsiębiorca w chwili sprzedaży towarów objętych podatkiem akcyzowym, w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, przeprowadzając opisane kontrole, powinien stosować określone domniemanie w odniesieniu do zamiaru nabywcy dotyczącego nabywanych towarów?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przepisy dyrektywy 92/12 i rozporządzenia nr 3649/92 należy interpretować w ten sposób, że sprzedawca, o którym mowa w pytaniu pierwszym, w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, obowiązany jest odmówić sprzedania nabywcy towarów objętych podatkiem akcyzo-

wym, jeżeli nabywca nie zaproponuje okazania egzemplarza 1 uproszczonego dokumentu towarzyszącego, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia nr 3649/92, w wypadku, gdy nabywcy towarzyszy zamiar wykorzystania towarów objętych podatkiem akcyzowym dla celów handlowych w państwie pochodzenia nabywcy? Odpowiedź na niniejsze pytanie jest także niezbędna, jeżeli ma zostać zastosowane określone domniemanie, o którym mowa w pytaniu drugim.

- 4) Czy wejście w życie dyrektywy 2008/118 (³) oraz uchylenie dyrektywy 92/12 prowadzi do zmiany okoliczności prawnych co się tyczy wpływu przepisów dyrektywy 92/12 na pytania od pierwszego do trzeciego?
- 5) Czy określenie „wyrob[ny] nabyt[e] przez osoby prywatne dla ich własnego użytku” zawarte w art. 8 dyrektywy 92/12 (por. art. 32 ust. 1 dyrektywy 2008/118) należy interpretować w ten sposób, że określenie to obejmuje lub może obejmować nabycie towarów objętych podatkiem akcyzowym w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie? W wypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy nabycie tego rodzaju objęte jest art. 7 dyrektywy 92/12 lub art. 33 dyrektywy 2008/118?

(¹) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzwspólnotowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w państwie członkowskim wysyłki (Dz.U. L 369, s. 17).

(³) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 2 lipca 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Danielowi Lundbergowi

(Sprawa C-317/12)

(2012/C 258/21)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Daniel Lundberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie „niezarobkowy przewóz rzeczy” występujące w art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 (¹) należy interpretować w ten sposób, że określenie to obejmuje przewóz rzeczy przez osobę prywatną, dokonywany w ramach jej hobby, który to przewóz jest jednak częściowo finansowany przez wpłaty pieniężne (sponsoring) pochodzące od innych osób lub przedsiębiorstw?